

[Poul Møller.]

Jeg skal først gøre nogle bemærkninger om, hvorfor vi ikke kan stemme for merværdiafgiften. Vi har jo ved adskillige lejligheder i årenes løb erklæret, at vi ville stemme for merværdiafgiften, hvis den kunne indgå i en samlet skattereform, der ville medføre en omlægning af beskatningen fra indkomstskat, fra direkte skat, til forbrugsafgifter, til vareafgifter.

Vi har ganske klart erklæret, at det, vi ønskede med skattereformforhandlingerne, var en nedgang i de direkte indkomstskatter, hvis vi skulle stemme for denne store nye milliardafgift, og vi ønskede, at den samtidighedsskat, som ved kildeskattens gennemførelse kommer her i landet, skulle medføre en yderligere reduktion, fordi den giver staten en yderligere indkomststigning.

Finansministeren erkendte, at kildeskatten med dens fremrykning af betalingssterminerne — fra, at man betaler for det foregående år, til, at man betaler samtidig med, at man tjener pengene — ville give flere penge i statskassen; men han ville ikke under forhandlingerne love, at nogle af disse penge skulle bruges til nedsættelse af den direkte indkomstbeskatning, til nedsættelse af procenterne, enten skalaens procenter eller udskrivningsprocenterne.

Men merværdiafgiften, merværdiafgiften, der i 1968-69 nogenlunde givet indbringer 2.050 mill. kr. og i hvert fald ikke mindre end ca. 1.000 mill. kr. i det finansår, vi går ind i — hvordan forholdt regeringen sig under forhandlingerne over for ønsket fra vor side om, at man skulle prøve på at bruge merværdiafgiftens penge i 1968-69 til en lettelse af indkomstbeskatningen? Der må jeg ærlig talt sige, at jeg troede, vi var kommet over problemet; jeg håbede og troede, at det var helt klart — for at bruge et politisk udtryk — at når alle beregninger, som finansministeren lagde på bordet, forudsatte en nedskrivning til 90 pct. af udskrivningsskalan, når alle forhandlinger, vi førte, både Store Kro-forhandlinger og forhandlinger på værelse 41, forhandlinger i statsministeriet og forhandlinger i ordførerudvalget, når alle disse forhandlinger forudsatte en udskrivning på 90 pct., når alle forhandlinger og alle sammenligninger imellem den udskrivningsskala, som regeringen fremlagde, og dem, der blev fremlagt fra anden side, for-

udsatte, at regeringens skala kun skulle anvendes med 90 pct. — ja, så må jeg rigtig nok sige, at jeg var højst forbavset, da vi lørdag formiddag fik at vide, at disse 90 pct., det var bare et tænkt tal, det var ikke noget, regeringen hverken ville binde sig til eller blot afgive en erklæring om at den ville arbejde for skulle blive en realitet.

Se, da tror jeg, at i hvert fald vi, der forhandlede for det konservative folkeparti, for første gang fik fornemmelsen af, at det vist var umuligt at få et forlig, at man ikke ville have det, og det var først lørdag formiddag, dette blev afklaret. Man ville intet love. Senere er vi jo blevet klogere. Det viste sig, at ved forhandlingerne natten til lørdag — da vi var sendt hjem fra statsministerens bord og han gik til bordet ved siden af med natmaden og med socialistisk folkeparti, da de radikale og vi havde forladt forhandlingerne for at vende tilbage lørdag — det blev klart for os, at man allerede ved disse natlige forhandlinger i statsministeriet var begyndt at bruge de penge, som efter vores opfattelse skulle bruges til en lettelse af de direkte skatter.

Finansministeren gav meddelelse om det lørdag aften kl. 7 — om noget af det — og senere kunne vi læse det i morgenaviserne søndag, og vi forstår selvfølgelig godt, at pengene kan jo ikke bruges to gange. Når man har siddet med socialistisk folkeparti og fordelt pengene, kan man jo ikke love os, at de skal bruges til en lettelse af den direkte beskatning.

Dermed blev betingelserne strammet, og dermed fik vi motiveringen for, at man ikke ville og kunne forpligte sig. Men endnu større var måske så min overraskelse over at se i mandags, at man dog kunne gå ind på SF's håndfæstning. Alle de økonomiske motiver: at en regering ikke kan forpligte sig til udskrivningen i 1968-69, til beskatningens størrelse og højde, alt det, vi havde mødt i årenes løb om håndfæstninger, og hvad ved jeg, alt det prellede ganske af, da vi kunne læse, at socialistisk folkeparti havde fået garanti for, at momsprocenten ikke kunne forhøjes uden socialistisk folkepartis medvirken hertil. Se, derved blev det klart, at det var helt hult alt, hvad der var blevet sagt fra regeringens side om, hvad man kunne forpligte sig til, og hvad man ikke kunne forpligte sig til. Og derved blev det også